

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

Celebració del 40è aniversari del discurs de Pau Casals davant l'ONU

Palau del Parlament, 24 d'octubre de 2011

La presidenta

Honorable conseller d'agricultura, ramaderia, pesca, alimentació i medi natural del govern de la Generalitat, membres de la mesa, diputades, diputats, membres del cos consular, president de l'Institut Català Internacional per la Pau, pare abat de Montserrat i president de la Fundació Pau Casals, autoritats, senyores, senyors, amigues i amics, permetin-me que faci una salutació molt especial al pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, president de la Fundació Pau Casals, al vicepresident i a altres membres d'aquesta fundació, que d'una manera tan reeixida difon el coneixement i l'estimació de l'obra i, sobretot, del testimoni vital del mestre Pau Casals, que sense cap mena de dubte és mereixedor del qualificatiu de 'català universal', i de qui Yehudi Menuhin, violinista i director d'orquestra, va ressaltar que "la seva simplicitat, grandesa i integritat restauen la nostra fe en la condició humana".

Permetin-me, també, que saludi els membres de l'Institut Català Internacional per la Pau, encapçalats pel professor Rafael Grasa, i que són una viva representació de tota la societat civil que, arreu del nostre país, està especialment implicada en la construcció quotidiana de la pau, i els membres de l'Orfeó Lleidatà, que els hem sentit una mica i després els sentirem molt més, que ens oferiran unes peces, i que celebren enguany el seu 150è aniversari.

En un acte de pau, permeteu-me un petit esment del poeta lleidatà Màrius Torres i de la seva 'ciutat dels ideals', d'aquells valors que convé preservar i protegir, difondre i enfortir, perquè arrelen en la dignitat de les persones i dels pobles.

Aquest acte ha tingut i té un fil conductor, que és el que magistralment va oferir al món l'insigne patriota Pau Casals fa tot just quaranta anys, perquè ens permet vincular Catalunya, parlamentarisme i pau. Tots vostès ho han pogut veure i sentir de nou en el decurs dels primers deu minuts d'aquest acte, quan hem reproduït el

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

sentit i emotiu discurs que va fer el mestre Pau Casals l'any 1971, on va parlar de pau i de Catalunya davant l'Organització de les Nacions Unides en rebre la Medalla de la Pau.

La gratitud és un valor, és una virtut que cal predicar, però, sobretot, practicar. Per això avui, en nom del Parlament, del conjunt dels seus diputats i diputades, i molt especialment de la mesa, vull agrair a l'Institut Internacional per la Pau, a l'ICIP, tal com l'anomenem habitualment, el premi Constructors de Pau que, amb caràcter extraordinari, han decidit atorgar al Parlament de Catalunya, en la mesura que aquest encarna el poble de Catalunya i el representa democràticament, i per això simbolitza la continuïtat i el llegat de dues institucions creades pel poble català, per fer de l'ideal de pau una realitat —la pau i treva i el consolat de mar, segles XI i XIII—, a més d'emparar simbòlicament, com a expressió de l'autogovern català, altres impulsos de pau, costums i pràctiques que el poble català, generació rere generació, ha basat en el pacte, en el diàleg, en la mediació i en la solució pacífica de controvèrsies i de conflictes.

Pel fet que som dipositaris d'un premi col·lectiu, que es vol fer al poble de Catalunya, i les seves ànsies i projectes de llibertat i de pau, no serem petulants si afirmem que l'Institut Català Internacional per la Pau ha estat encertat en premiar el Parlament de Catalunya.

Permeteu-me que em refereixi a l'escultura 'Porta del sol', que acabem de rebre, creada pel premi Nobel de la pau, activista i artista argentí, Adolfo Pérez Esquivel. Entenem que aquesta obra que, tot referint-se al sol, esdevé un clam de claror i de vida, és la plasmació simbòlica de l'homenatge als catalans de totes les èpoques que han fet i construït la pau. De nou, moltes, moltes gràcies pel premi Constructors de Pau.

A l'hora de plantejar-nos si Catalunya és o no un poble de pau, convé defugir frases solemnes i simplificacions. Catalunya, al llarg de la seva trajectòria històrica, ha viscut i fins i tot ha protagonitzat episodis de guerra, de conflicte, de rauxa i de destrucció. No tot ha estat, malauradament, pacífic. Podem afirmar, tot i així, que Catalunya té una clara vocació internacional i a favor dels drets humans, des de les assemblees de pau i treva, al segle XI, la primera convocada per l'abat Oliba, com ens deia el pare abat, que va tenir lloc a Toluges, amb caràcter exclusivament eclesiàstic. És la reunió que Pau Casals avui ens feia recordar en el seu discurs. Va ser uns anys més tard que en aquestes reunions hi prengueren part els ciutadans i

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

els nobles. I aquesta vocació de Catalunya arriba fins avui quan, al preàmbul de l'estatut, s'hi declara solemnement que "Catalunya, des de la seva tradició humanista, afirma el seu compromís amb tots els pobles per construir un ordre mundial pacífic i just".

Permetin-me un petit incís. Amants com som de la pau, a Catalunya no podem sinó alegrar-nos per aquells processos de pacificació que s'obren al món, i especialment aquests dies a Euskadi, amb l'anunci d'ETA, de finalització de la lluita armada, tot dedicant i reclamant, com fem, una especial consideració de les víctimes de la violència i del terror, i de tot el dolor i de tota la destrucció ocasionats.

Podríem invocar també, en aquest punt que vincula Catalunya amb la resolució pacífica i dialogada de les controvèrsies, el valor del pacte en el dret civil propi. És a dir, com deia abans el professor Grasa, el pactisme català, com un corrent subtil al llarg de la història, que informa la vida, la política i l'activitat jurídica de Catalunya. Ell ha parlat de Francesc Eiximenis. També l'historiador Vicens i Vives el considerava una de les característiques bàsiques de l'ésser català i que havia de regular tota l'ordenació humana i política de la col·lectivitat.

I ja per acabar, deixin-me dir i ressaltar la importància que té preparar la pau, implicar-se en la seva construcció quotidiana, diríem que d'una manera artesana, aprofundint els valors democràtics i recorrent al realisme polític i a l'esperança davant d'un món plural, des de la consciència que necessitem propiciar que la pluralitat no sigui font de conflictes, sinó una nova oportunitat per enriquir la nostra vida i el nostre entorn.

I ara sí que abans de deixar-los amb les peces que ens cantarà l'Orfeó Lleidatà, voldria acabar amb la descripció que feia del poble català el periodista Gaziol, Agustí Calvet —"un poble que en èpoques de pau subsisteix creant riquesa"— i que crec que avui, en un acte com el d'avui, és molt adequat. Així, expressava molt plàsticament: "Si el nostre cas té solució, si és que té solució", deia, "no la trobarem fent el milhomes, sinó mitjançant unes virtuts que no serveixen per fer els gegants: fe, humilitat, sacrifici, lucidesa, esforç, continuïtat d'una infinita paciència."

Els encoratjo, doncs, a treballar en la pràctica i la difusió d'aquestes virtuts, i també dels valors fermes i fecunds de ciutadania, de llibertat, de democràcia i de pau.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I els reitero l'agraïment d'acompanyar-nos avui en aquest acte. Déu n'hi do!, encara que ha plogut —i sé que el conseller d'agricultura està molt content de la pluja— un acte com el d'avui requeria que quedés lluent. I jo crec que al final tots vostès ho han aconseguit. Crec que la pluja és, i molt, important, però m'he permès dir-ho perquè abans, a l'audiència, hem comentat que s'esperaven moltes més persones convidades però que el dia d'avui i, sobretot, al capvespre, era difícil arribar fins aquí. De tota manera, moltes gràcies als que han vingut. Sobretot moltes, moltes gràcies a l'Orfeó Lleidatà, que ha vingut des de les terres de Lleida, i que amb el seu accent serà capaç de donar-nos una bona música, que acabarà amb aquest acte d'avui.

Moltíssimes gràcies a tots vostès.